

Düştü (Yedekli Koşma)

◆ Mehmet Gözükkara

◆ İsmail Kutlu Özalp

Gözükkara:

Sırlı bohça dolu gönül sandığım
Kara kader ile yan yana düştü
Nasip değil imiş nasip sandığım
Sefinem limanda tufana düştü
Dal kırıldı dal düştü
Çivi çıktı nal düştü
Gemi Battı dalgadan
Kel-kelepir mal düştü

Kutlu:

Hey insafsız, benim sana kandığım
Bir dert olup benden yana düşüyor.
Senden gelen derde doyup, kandığım
Yine cana, yine cana düşüyor.
Kiraza al düşüyor
Yanaktan bal düşüyor
Sen gittin ya, içime
Bir garip hal düşüyor.

Gözükkara:

Bahçeyi yetiren gül derer derdim
Kısaldı umudum uzadı derdim
Avcı, av olanı yaralar derdim
Kısmeti kapanan dumana düştü
Taş oynadı taş düştü
Yaş kesildi yaş düştü
Akıbetten kaçılmaz
Taşa değdi kuş düştü

Kutlu:

Her gün kucak kucak gül dersem sana
Korkarım sararır gül dersem sana
Gözlerin de gülsün gül dersem sana
Her ne desem sözüm sana düşüyor.
Ağladım, yaş düşüyor
Bağrıma taş düşüyor
El erip güç yetmezse
Eğilip baş düşüyor.

Gözükkara:

İçerden yanınca dışa tütüyor
Uçmak için kanat vurmak etmiyor
Bülbül kanaryadan farklı ötmüyor
Âşıklar her daim suzana düştü
Yüreklerle od düştü
Şirelenen tut düştü
Mühlet kısa vakit dar
Hızlı koşan at düştü

Kutlu:

İçin yanar için için, tükenir
El bilmez de sorar, niçin tükenir
Varsa varın, yoksa hiç'in tükenir
Sanırsın bir başka ana düşüyor.
Dağa ilk kar düşüyor
Yüreğe dar düşüyor
Gece gündüz ne yapsam
Aklıma yâr düşüyor.

Gözükkara:

Böyle takdir etmiş yüce Yaradan
Ecel yetmez ise ölmez yaradan
Tabipler el çekti Gözükkara'dan
O Şirin'den beter yamana düştü
Bahar düştü yaz düştü
Ördek düştü kaz düştü
Bir ömür verdiğinden
Çoğu zaman naz düştü

Kutlu:

Hey Kutlu yaratmış Yaradan seni
Ölüm almaz böyle yaradan seni
Yâr dediğin seçip aradan seni
Sana gönül verip sana düşüyor.
Mevsim güze düşüyor
Yokuş düze düşüyor
Ah çeken biri olsa
Derdi bize düşüyor.